

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 115.437 van 5 februari 2003
in de zaak A. 89.633/XIV-4496.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat P. VAN HOECKE,
 kantoor houdende te 2000 ANTWERPEN,
 Amerikalei 25-27

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Georgische nationaliteit, op 17 februari 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 januari 2000 tot bevestiging van de beslissingen van de minister van Binnenlandse Zaken van 22 oktober 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 24 januari 2000;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op het arrest nr. 112.610 van 19 november 2002 waarbij debatten worden heropend op de openbare terechtzitting van 11 december 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VAN HOECKE, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 5 juli 1999 en zich op dezelfde dag vluchteling verklaart; dat op 22 oktober 1999 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 19 januari 2000 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is, die als volgt is gemotiveerd:

“Betrokkene werd verhoord op 14 december 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Georgische taal machtig is.

Betrokkene, van Georgische nationaliteit, verklaart zijn land verlaten te hebben omwille van problemen met de autoriteiten. Van januari 1999 zou betrokkene voor de firma RIKA werken, waarvan betrokkenes vader de voorzitter zou zijn en die in sigaretten zou handelen. Op 1 maart 1999 zou er in Georgië een wet aangenomen zijn waardoor er sinds 1 april 1999 taksen op sigaretten zouden moeten betaald worden. Op 24 maart 1999 zouden drie personen van de nationale veiligheid, gespecialiseerd in fiscaliteit, in het bedrijf binnen gevallen zijn. Deze zouden het depot verzegeld hebben en betrokkenes vader meegenomen hebben. Betrokkene zou de documenten van de firma genomen hebben en naar zijn geboortedorp Tibaani gevlucht zijn, waar hij drie maanden ondergedoken zou zijn. Ondertussen zou de politie bij betrokkenes ouders langsgekomen zijn om betrokkene te zoeken. Via zijn moeder zou betrokkene een convocatie gehad hebben om zich op 24 juni 1999 als getuige bij de politie aan te bieden. Betrokkene zou hierop ingegaan zijn, maar zou opgepakt en meegenomen zijn naar een alleenstaand huis op het platteland. De politie zou betrokkene hier gemarteld hebben totdat hij zou toegegeven hebben dat hij de documenten had. Hierna zou betrokkene vrijgelaten zijn en drie dagen de tijd gekregen hebben om de documenten aan de politie te overhandigen. Betrokkene zou van deze drie dagen gebruik gemaakt hebben om, met de hulp van een oom, op 28 juni 1999, het land te verlaten, om op 5 juli 1999 in België aan te komen, waar hij dezelfde dag asiel aanvraagde.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat betrokkenes relaas totaal ongeloofwaardig is. Zo kan betrokkene niet verklaren waarom de drie fiscale experts enkel betrokkenes vader en niet de boekhouding meenamen, hoewel deze volgens betrokkene essentieel bewijsmateriaal was en hij hiervoor zelfs gemarteld werd. Als deze boekhouding inderdaad essentieel bewijsmateriaal vormde, voor of tegen betrokkenes vader, kan toch gesteld worden dat deze fiscale experts hiervan op de hoogte waren en dat zij deze documenten dan ook in beslag namen. Daarnaast is het ook volledig ongeloofwaardig dat de politie betrokkene gewoon vrijliet en drie dagen de tijd gaf om de zo belangrijke boekhouding aan hen te bezorgen. Men kan toch stellen dat, gezien het belang van deze documenten, betrokkene een escorte zou meekrijgen om de documenten op te halen en dat de politie betrokkene niet de kans zou geven deze te vernietigen of het land te verlaten alvorens de documenten in hun bezit zouden zijn.

Daarnaast dient er opgemerkt te worden dat de geloofwaardigheid van betrokkenes relaas verder ondermijnd wordt door een tegenstrijdigheid tussen betrokkenes opeenvolgende verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal. Betrokkene verklaart immers op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de politie hem meenam naar een appartement in Tbilisi, terwijl hij op het Commissariaat-generaal verklaart dat hij naar een alleenstaande woning op het platteland werd meegenomen.

Gezien bovenstaande vaststellingen is het niet mogelijk om enig geloof te hechten aan betrokkenes vluchtrelaas.

De documenten (identiteitskaart, geboorteakte, diploma, twee attesten van de firma RIKA en een convocatie) die betrokkene voorlegt zijn niet van die aard dat zij deze stelling in een ander daglicht plaatsen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 22 oktober 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.”.

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een enig middel het volgende aanvoert:

“Middelen tot nietigverklaring

Schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van een administratieve bestuurshandeling.

Schending van artikel 57 paragraaf 6, in fine van de vreemdelingenwet van 15 december 1980:

‘De beslissingen tot weigering van de erkenning of van de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling, zo mede deze tot intrekking van die hoedanigheid, worden met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak.’.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verklaring van verzoeker ongeloofwaardig is.

Zoals reeds gesteld in het feitenrelaas werd de vader van verzoeker, die zaakvoerder was van een firma die in sigaretten handelde, op 24 maart 1990 door drie personen van de nationale veiligheid, gespecialiseerd in fiscaliteit, meegenomen voor ondervraging.

Het depot van de firma werd verzegeld.

Verzoeker heeft de belangrijkste documenten en de boekhouding van de firma meegenomen en verborgen.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat het zeer eigenaardig is dat de drie mensen van de nationale veiligheid alle documenten niet onmiddellijk hebben meegenomen samen met de vader van verzoeker.

Op zich is het toch helemaal niet eigenaardig dat er in eerste instantie een verdacht wordt aangehouden en meegenomen wordt voor ondervraging en dat men pas daarna overgaat tot een huiszoeking;

Verzoeker heeft enkel en alleen van deze tussenperiode gebruik gemaakt om de documenten op een veilige plaats onder te brengen.

Verzoeker heeft door het wegbrengen van de belangrijkste documenten de belangen van de firma en vooral de belangen van zijn vader gediend.

Als verzoeker daarna uitgenodigd wordt om zich aan te bieden bij de politie en als verzoeker dit ook doet en dit als gevolg heeft dat hij aangehouden wordt, is het toch niet ongeloofwaardig dat de politie hem opnieuw vrijlaat op voorwaarde dat hij de boekhouding en de documenten aan de politie zou bezorgen.

De politie had immers nog steeds zijn vader aangehouden.

Verzoeker heeft een waarachtige relaas van de feiten gedaan er is geen enkele reden om te stellen dat het verhaal ongeloofwaardig is.

Verzoeker heeft trouwens de nodige documenten voorgebracht om de realiteit van zijn verhaal te staven.

Uit de aangehaalde ongeloofwaardigheid kan dan ook niet afgeleid worden dat de verklaring van verzoeker bedrieglijk is.”.

2.2. Overwegende dat de memorie van antwoord van de eerste verwerende partij als volgt luidt:

“Onderzoek van de middelen

In het enig middel voert verzoeker de schending van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen alsook een schending van artikel 57 par. 6, 2/ van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 aan.

- Vooreerst wenst verweerder m.b.t. de uitdrukkelijke motiveringsverplichting, vervat in de wet van 29 juli 1991, aan te stippen dat die motiveringsverplichting tot doel heeft, ten opzichte van diegene die bij een bestuurshandeling betrokken is, een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de handeling dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de beslissing wel degelijk kent en bovendien in het middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Hierdoor is het doel van de uitdrukkelijke motivering in casu bereikt.

-Daarnaast antwoordt verweerder dat artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet de bevoegdheden omschrijft van de Commissaris-generaal in het kader van de gegrondheidsfase van de asielprocedure, onder andere de bevoegdheid de hoedanigheid van vluchteling te erkennen of te weigeren, of de bevoegdheid onder bepaalde voorwaarden de hoedanigheid van vluchteling in te trekken. Artikel 57/6 omschrijft dus enkel en alleen de bevoegdheden van de Commissaris-generaal aangaande de vraag of iemand al dan niet vluchteling is overeenkomstig de Vluchtelingenconventie. Een vraag die op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing helemaal nog niet aan de orde was. Verweerder ziet daarom niet goed in op welke manier de Commissaris-generaal in voorliggend geval dit artikel zou hebben kunnen schenden. Immers, de bestreden beslissing is genomen in het kader van de ontvankelijkheidsfase van de asielprocedure. Dit betekent dat de Commissaris-generaal in dit stadium van de procedure alleen heeft geoordeeld over de vraag of verzoeker al of niet voorlopig toegelaten moest worden op het grondgebied, om zodoende in een later stadium een grondiger onderzoek te kunnen uitvoeren over de vraag of - de dan al ontvankelijk verklaarde kandidaat-vluchteling - de status van vluchteling moet verkrijgen of niet. De Commissaris-generaal heeft zijn bevoegdheden zoals omschreven in artikel 57/6, bij het nemen van de bestreden beslissing, dus niet eens uitgeoefend.

Wat betreft de materiële motivering antwoordt verweerder dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel. Verzoekers asielaanvraag werd onontvankelijk verklaard o.g.v. het geheel van volgende argumenten:

1. Verzoeker kan niet verklaren waarom de drie fiscale experts enkel zijn vader meenamen en niet de boekhouding, vermits de experts volledig op de hoogte waren van het feit dat de boekhouding essentieel bewijsmateriaal vormde.
2. Het is volledig ongeloofwaardig dat verzoeker gewoon werd vrijgelaten om de bewuste boekhouding te gaan ophalen, in plaats van een escorte mee te krijgen om de boekhouding op te halen.
3. Tenslotte sprak verzoeker zich tegen over de plaats waar hij door de politie werd vastgehouden (appartement in Tbilisi - verhoor Dienst Vreemdelingenzaken; alleestaande woning op het platteland - verhoor Commissariaat-Generaal).

Uit de samenlezing van deze argumenten, die door verzoeker niet worden weerlegd in zijn verzoekschrift, heeft de Commissaris-generaal geoordeeld dat de asielaanvraag bedrieglijk is.

De bestreden beslissing is correct gemotiveerd en schendt geenszins de motiveringsverplichting. Na een uiteenzetting van het vluchtrelaas bevat de bevestigende beslissing gedetailleerde overwegingen die ze afdoende motiveert.

Het middel is niet ernstig.”.

2.3. Overwegende dat in de memorie van antwoord de tweede verwerende partij voor zoveel als nodig verwijst naar het verweer van de eerste verwerende partij;

2.4. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord verwijst naar haar verzoekschrift tot nietigverklaring waaraan zij niets meer wenst toe te voegen;

2.5.1. Overwegende dat uit hetgeen als een eerste onderdeel van het middel kan worden beschouwd, blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, doch betwist dat de gegeven motieven de beslissing kunnen dragen; dat zij met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert; dat het onderdeel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;

Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Overwegende dat de verzoekende partij zich in het middel beperkt tot het herhalen van een aantal elementen uit haar vluchtrelaas en stelt dat deze wel geloofwaardig zijn; dat zij aldus de feiten opnieuw apprecieert doch dat zij met de loutere bevestiging van haar standpunt niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze of op grond van onjuiste gegevens is genomen; dat het eerste onderdeel van het middel ongegrond is;

2.5.2. Overwegende dat, wat het tweede onderdeel betreft, de wetgever een onderscheid heeft gemaakt tussen de ontvankelijkheidsfase en het onderzoek ten gronde van een aanvraag tot erkenning als vluchteling; dat de wetgever toelaat reeds in de ontvankelijkheidsfase een asielaanvraag te weigeren op basis van verschillende criteria, expliciet in artikel 52 van de wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) vermeld; dat artikel 57, § 6, in fine, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat “de beslissingen tot weigering van erkenning of van de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling,... met redenen worden omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak”; dat dit artikel betrekking heeft op het onderzoek ten gronde van een asielaanvraag doch dat in casu de commissaris-generaal een eindbeslissing heeft genomen over de ontvankelijkheid van de asielaanvraag van de verzoekende partij zodat dit onderdeel van het middel niet dienstig kan worden aangevoerd;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijf februari tweeduizend en drie, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

De griffier,

M. MILOJKOWIC.

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
toegevoegd griffier.

De voorzitter,

C. ADAMS.